

Ser concrets en l'estimar

El desig d'eternitat és inherent a tot home, tingui conviccions religioses o no. Cadascú de nosaltres, de fet, voldria deixar darrere seu alguna cosa que parli de si mateix per sempre. Ho senten i ho experimenten amb força els artistes que s'expressen a les obres que creen i lliuren la seva ànima a través d'elles, però també els que treballen en la investigació científica, els que busquen una economia a escala humana, els que lluiten pels drets fonamentals i els que somien amb un món de pau en fraternitat.

Però també és cert que tot home o dona té l'oportunitat de viure una experiència amb gust d'eternitat, estimant, estimant els altres, començant pels més propers i seguint pels més llunyans, sense oblidar aquest proïsme que la vida posa cada dia al nostre costat. Ens ho recorda una frase: "Fes als altres allò que vulguis que et facin a tu, no facis als altres allò que no vulguis que et facin a tu", l'anomenada "regla d'or" present en totes les cultures i religions de la humanitat.

Estimar, doncs, estimar sempre, és a dir, ocupar-se del proïsme, compartir alegries, penes, sortir de nosaltres mateixos per construir noves relacions, fetes de respecte mutu, de comunió fraterna, d'ajuda desinteressada, de col·laboració, de cerca comuna... Una experiència extraordinària que pot donar sentit als nostres dies, que amplia els nostres sentiments més bonics i respon a una necessitat profunda que ens pertany a tots i posa en circulació aquest "bé relacional" que dóna gust tant a la vida individual com a la vida social on estem immersos. Estimar tothom sense distinció, prendre la iniciativa en l'amor, comprendre profundament l'altre i captar les seves necessitats, i respondre amb gestos concrets, perquè l'amor no és sentimentalisme sinó un valor que mou la ment el cor i els braços i ens impulsa a l'acció. I allà on abans hi havia prepotència, domini, indiferència, solitud, veurem néixer una vida al nostre voltant, gràcies també a la nostra petita però forta i decisiva contribució; una vida més rica de sentit, que deixarà una empremta duradora per sempre.

Tots sabem que Jesús de Natzaret va ser el primer que va parlar d'amor i d'amor mutu. Les seves paraules encara ressonen avui en tots nosaltres i ens mostren un camí a seguir. De fet, recordem la paràbola del samarità, la història d'un home de Samària que, en trobar al camí un estranger ferit i maltractat per uns lladres, es va aturar i se'n va ocupar, mentre que un sacerdot i un levita havien passat de llarg sense aturar-se.

Tots nosaltres podem ser com aquell samarità i viure la dimensió concreta de l'amor, especialment aquests dies tan plens de violència de guerres, d'abusos, de morts, i

generar a casa nostra, als nostres llocs de treball, a les nostres ciutats, com recordava Chiara Lubich, “una cultura de pau per a la unitat dels pobles”.

Era el seu somni i avui també podria ser el nostre.